

дете. Ала отъ когато я видѣ тукъ—той се почувствува завладанъ.

Това го смущаваше.

... Той чуваше въ себе си гласъ, който негодува. Какъ! — го питаше гласа. Ти който си опороченъ отъ главата до краката! Ти замислишъ да свържешъ живота си съ единъ чистъ, кристаленъ животъ!

Боянъ слушаше тия жестоки думи и се замисли. И предъ него се заредиха спомени:

... Тънкоснаго, кждрокосо момиче, съ оборена глава въ черни дрехи, стоеше предъ него.

— Ти ме отбѣгвашъ, — повтаряше тя; но азъ съмъ изгубена. Азъ скоро ще бжда майка. . . Кжщнитѣ ще ме изпждятъ — какво мислишъ!

Тия жестоки думи го сепнаха и видението изчезна. Видението изчезна, ала мисълъта му го чоплѣше. . . И когато азъ я отритнахъ? Какво стана съ това момиче?—То се изгуби нѣкжде и даже не го срѣщна изъ улицитѣ. Следъ година тѣй я зърна отъ далечъ, изви въ друга улица и вече не я видѣ.

Още мисълъта му не се свърши—другъ образъ се изправи предъ него:

Той се пренесе въ низко подземие. И сякашъ пакъ го лъхна мериса на спиртъ, на парфюмъ, тютюнь. . . Заобиколиха го жени, жени, жени. . . кжсополи, съ разкрити гърбове, голи ржце. . . и. . . и на другия день той боледува отъ глава. . . Заречи се. А после пакъ ходи, до като заболѣ и малко оставаше да си тегли крушума. Ала и това мина. . . И заредиха се дълги вечери прекарвани въ игра на карти; чести срещи съ жени, които отиватъ при оногова, който дава повече пари. . .

... И сега, сега! — го питаше познатия гласъ. Ти пожелавашъ едно чисто, невинно момиче. . . Не, ти си падналъ юношъ! Ти нѣмашъ право на чистото, невинно дете. . . Бѣгай, бѣгай отъ тукъ! Защото твоя